

Underbilag 3 til bilag 129.

Afskrift.

GROSSERER-SOCIETETETS KOMITÉ

Dén 15. februar 1967.

Ref. j.nr. 3.F.138.

Med skrivelse af 4. d. m. har departementet anmodet om komiteens bemærkninger til den medfølgende redegørelse, som departementet har udarbejdet i anledning af, at folketingsudvalget angående merværdiafgiften har forespurgt finansministeren, om den i lovforslaget indeholdte valgfrihed mellem betalingsprincippet og leveranceprincippet er rimelig.

I anledning heraf vil vi gerne henlede opmærksomheden på, at dette spørgsmål allerede er besvaret i finansministeriets betænkning af 30. december 1964 vedrørende en merværdiafgift, i hvilken betænkning der på side 86 er anført:

„Hensynet til erhvervslivet taler for at give virksomhederne adgang til frit at vælge mellem de to opgørelsesmetoder.“ — „Af finansieringshensyn kan en virksomhed foretrække at afgiftsberigtige efter betalingsmetoden, når en væsentlig del af salget sker på kredit. Ved at vælge betalingsmetoden kommer virksomheden ikke til at stå i forskud med afgiften, således som tilfældet ville være, hvis den valgte faktureringsmetoden.“

Til yderligere underbygning heraf skal vi tilføje, at engroshandelen i almindelighed yder betydelig længere kredit, end den selv modtager. I visse brancher er en kredittid på 4-5 måneder og derover ikke ualmindelig, og alene den omstændighed, at strukturen hos de virksomheder, der skal opkræve afgiften, er forskellig, gør det rimeligt at give firmaerne adgang til at vælge mellem forskellige fremgangsmåder med hensyn til afregningen.

Det må antages, at engroshandelen i de fleste tilfælde vil benytte leveranceprin-

cippet som afregningsgrundlag, da dette system giver de færreste bogholderimæssige komplikationer, men det må i denne forbindelse erindres, at lovforslagets bestemmelser stiller så store finansielle krav til importhandelen, at en hel del brancher og firmaer alene af denne årsag vil se sig tvunget til at benytte adgangen til at anvende betalingsprincippet.

I departementets redegørelse side 1, stk. 4, er anført, at „efter leverancemetoden skal afgiften afregnes med statskassen efter udløbet af det kvartal, hvori leverancen (faktureringen) har fundet sted“, men der ses her bort fra, at for importvarerne skal betalingen finde sted allerede på importtidspunktet, hvilket pålægger importørerne en betydelig finansieringsbyrde, og først ved udløbet af afregningsperioden sker der en regulering heraf, idet virksomheden kan fradrage det betalte beløb i den „udgående“ afgift. Såfremt den „udgående“ afgift tvangsmæssigt indlægges i afgiftstilsvaret allerede på leveringstidspunktet, udskydes imidlertid importørens adgang til tilbagebetaling af den ved importen erlagte afgift, idet varens importpris plus merværdien da i samme afregningsperiode indgår i importørens afgiftstilsvaret til statskassen, uanset om han har modtaget betaling fra køberen. Den finansieringsbyrde, der er pålagt virksomheden på importtidspunktet, forlænges således og forøges med merværdien. En importør kan på denne måde komme til at finansiere afgiftsbetalingen fra importtidspunktet, til betaling indgår fra køberen, og dette tidsrum kan i mange tilfælde udgøre adskillige måneder. Ved en adgang til at anvende betalingsmetoden kan importøren